СЕРІЯ «КРИЖАНІ ЯСТРУБИ»

ТОЧКА ЗЛАМУ

Мадс Раффферті

МАДС РАФФЕРТІ

Точка зламу

Breaking Point

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Breaking Point, Mads Rafferty.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

1. Белла

БЕЛЛА

Убийте мене

ЛЕЙЛА

Повільно й болісно чи швидко й легко?

БЕЛЛА

Мене викликали в кабінет Джейсона

ЛЕЙЛА

Швидко й легко, отже

— Ти звільнена.

Джейсон відкидається на спинку крісла й навіть не намагається приховати блиск в очах.

Наче він не б'є мене під дих. Наче не вбиває мою маму.

— Ти ж розумієш, так? Начальство трохи перестаралося з наймом у 2020-му. — Після моєї затяжної мовчанки його погляд стає запитальним. — Господи, Ізабелло, ти ж не всерйоз здивована?

Я Белла, а не Ізабелла, ти, пихатий виплодку. Так і хочеться крикнути це покидькові, але я виправляю його вже три роки й сумніваюся, що тепер ця думка нарешті проб'ється крізь його товстий череп.

І ні, я анітрохи не здивована.

Не тому, що я погана працівниця. Зовсім навпаки.

Я до абсурду пунктуальна, ловлю помилки, перш ніж вони завдадуть непоправної шкоди, останні вісім місяців тягну ро-

боту двох колег, а на додачу, коли Стів із бухгалтерії на корпоративі до Різдва спробував залізти мені рукою під спідницю, я не вгатила йому коліном між ноги й не викликала поліцію, хоча спершу дуже хотіла.

Я зробила себе маленькою. Такою неймовірно маленькою за ці три роки, що дивно, як Джейсон узагалі мене помічає.

Хоча, чесно кажучи, його очі майже не відриваються від мого декольте.

Чому я не здивована? Чому я взагалі досі тут, з огляду на все? На жаль, я ставлю собі ці самі запитання щоразу, коли заходжу крізь парадні двері цієї діри.

Дві незручні правди не дали мені піти.

1. Мені потрібні гроші, *страшенно*.

2. Хоч і боляче це визнавати, але Джейсон не помиляється.

У 2020-му найняли забагато людей, і за ці три роки їхні посади скоротили. Не кажучи вже про штучний інтелект, який забирає в людей роботу.

Ніхто нікого не наймає.

Усі всіх звільняють.

Я бачила, як колеги кричали в цьому кабінеті; бачила, як вони плакали й благали, бо вдома на них чекає сім'я, яку треба годувати. І весь цей час Джейсон сидить у своєму великому зручному кріслі, дивиться на підлеглих звисока й смакує той факт, що ніколи не опускає жалюзі на скляних дверях від підлоги до стелі.

Я зиркаю через плече: мені він теж не зробив такої ласки, жалюзі відкриті. Я цього чекала. Ба більше, я сподівалася, що він їх не опустить.

Бо я смакуватиму кожну секунду, поки стиратиму цю самовдоволену посмішку з його обличчя.

Я підводжу голову, наклеюю найфальшивішу усмішку в житті й киваю підборіддям на самотній аркуш паперу на його столі.

— Наскільки я розумію, це мої вихідні виплати?

Джейсон спотикається на півслові, його зарозуміла посмішка тремтить.

Він явно чекав іншої реакції. І тепер я знаю, що принижувати колишніх працівників ніколи не було випадковістю.

Цей покидьок садист, і я нічого так не хочу, як плюнути йому в каву, загнати його яйця так глибоко в дупу, щоб аж зорі побачив, і познайомити між собою всіх його подружок. Але, на жаль, самоконтролю в мене більше.

Мабуть, аж забагато.

Він прочищає горло.

— Так, це те, що компанія вважає за потрібне.

Я хапаю аркуш, перш ніж його жадібні руки встигнуть до нього торкнутися, перевертаю й прикушую язика, щоб не вирвався обурений вигук.

Це що, бляха, жарт?

У мене вихоплюється безрадісний смішок.

На хер самоконтроль.

— Компанія вважає за потрібне дати мені тижневу зарплату й звільнити з негайним набуттям чинності? — Я схиляю голову набік і втуплююся в найдрібнішого чоловіка, який будь-коли жив. — Вона вважає за потрібне дати працівниці, чиє навантаження потроїлося без підвищення зарплати, рівно стільки грошей, щоб заправити повний бак і купити невеличкий візок продуктів? — Щоки болять, так натягнуто я усміхаюся. — Компанія вважає за потрібне викинути за двері свою єдину графічну дизайнерку, навіть після того, як змусила її мовчати

про те, що милий синочок, улаштований по блату, до неї чіплявся?

Оце вже його зачіпає.

БАХ.

Джейсон так ляскає по столу, що десь в офісі позаду мене хтось охає.

Він сичить крізь зціплені зуби, тицяючи в мене товстим пальцем:

— Ти підписала NDA.

Тепер моя усмішка стає щирою.

— Зникомим чорнилом.

У Джейсона відвисає щелепа, на шиї пульсують вени.

— Такого не буває...

— Навпаки, буває. Погугли.

— Ах ти ж мала су...

— Обережно, Джейсоне, — солодко кажу я, піднімаючи телефон. — Тебе знімають. То що ти там казав? А, так! Що я так довго терпіла твої дурниці, взяла на себе три навантаження без підвищення зарплати, а це, дозволь нагадати, незаконно через контракт, який мені запропонували, коли я приходила сюди, і що компанія так засмучена моїм відходом, що пропонує мені вихідну допомогу за шість місяців? — Я кладу руку на груди, не зводячи камери телефона з чоловіка, який свердлить мене поглядом, і майже муркочу: — Я погоджуюся.

✦

Уся бравада покидає моє тіло тієї ж секунди, як я сідаю в свою «Хонду Сівік». Якби з вікна нагорі не визирала купа голів, щоб подивитися, як я йду, я б почекала, поки нервова система заспокоїться. Але я не можу дозволити їм побачити, як я розклеюся, тільки не після такого виступу.

Тож, попри тремтячі руки, я запихаю на пасажирське сидіння маленьку коробку з трьома роками мого корпоративного життя, вчіплююся в кермо мертвою хваткою і їду.

Через блютуз в Apple CarPlay я дзвоню єдиній людині, яка мені зараз потрібна.

Телефон дзвонить лише раз.

Перш ніж Лейла встигає бодай слово вимовити, я випалюю:

— Мене звільнили.

Із динаміків вибухає зойк.

— Ой, Боже, Бел, мені так шкода.

— Я знала, що до цього йде. Я була готова.

Та попри стримані слова серце в мене провалюється, і з кожною секундою паніка наростає дедалі більше.

— Тобі дали нормальні вихідні?

Я пирхаю.

— Після того, як я його пошантажувала. А до того збиралися дати лише тиждень.

— *Тиждень*? — Високий голос Лейли знову вибухає в машині. — Вони тебе не варті, Белло. Чесно, не варті. Вони сприймали твою працю як належне.

Я зітхаю й не можу не поступитися:

— Не треба було брати на себе роботу Алекса й Крісті. Я просто намагалася відтягнути неминуче. А ти знаєш, що хтось запропонував використовувати ШІ-арт?

У слухавці лунає ще один зойк обурення.

— Ні, не може бути!

— Ще й як може… і це при *мені*.

Лінія затихає, чути лише шини по трасі, поки я їду до маминого будинку.

— У мене є відео, якщо хочеш посміятися, — пропоную я, коли мовчанка затягується.

— Ти ж знаєш, що я з такого не сміялася б.

Ні, не сміялася б. Лейла надто віддана, щоб бачити щось смішне в моїй біді.

Але...

— Обличчя Джейсона, коли я підняла телефон, було безцінне. Так і кортить розіслати скриншот по всій компанії, поки мене не викинули із системи.

— Можеш зробити з нього мем про використання ШІ.

Із мене вихоплюється гучний регіт, і це вкотре доводить, що найкраще в такі моменти дзвонити найкращій подрузі.

Мій сміх болісно вмирає, коли я пригальмовую й заїжджаю на мамину під'їзну доріжку. Нічого особливого, просто затишний одноповерховий будинок із трьома спальнями, але ця хатинка в іспанському стилі завжди була *домом*. Аж поки не перетворилася на пам'ятник усьому, що наша сім'я втратила.

Тут більше не пахне корицею. Натомість щоразу мене зустрічає запах лікарняної хлорки. Тут більше не тепло й не затишно, а холодно, наче я пройшла крізь портал в Антарктиду. Сміху більше не чути; єдині звуки, що заповнюють будинок останнім часом, це прокльони всесвіту й тихі ридання.

— Белло? — тихо питає Лейла.

— Здається, я зараз не можу на неї дивитися, — неохоче зізнаюся я. Уперше мої слова втрачають бодай подобу контролю.

У слухавці щось шарудить.

— Я пришлю до неї маму. Не можна піклуватися про когось, коли про тебе саму треба подбати. — Вона замовкає. — Тобі треба наповнити власну чашку, Бел. Не можна весь час наливати, коли тобі нічого дати.

Я хитаю головою, перш ніж згадую, що вона мене не бачить.

— Це забагато. У твоєї мами й так повно клопотів...

— Не вигадуй, я вже написала їй. Вона буде там за п'ятнадцять хвилин, тож раджу, якщо не хочеш, щоб тебе затискала в обіймах мама-ведмедиця Карсон, тікати звідти щодуху.

З моїх губ вихоплюється тремтливий смішок, коли я уявляю, як мама Лейли стискає мене в одних зі своїх знаменитих маленьких, але могутніх обіймів. Ця жінка крихітна, а проте з нею почуваєшся так, наче тебе загортає в кокон добрий ведмідь.

Я люблю місіс Карсон, вона така одна, і, познайомившись із нею, розумієш, чому Лейла така тиха й добра, але зараз мені найменше хочеться говорити про свої почуття й розбиратися з ними по-дорослому.

— Нумо нап'ємося, — раптом оголошую я.

— Уже вдягнена й тримаю ключі. Побажання будуть?

— Горілка. Багато-багато горілки.

Лейла на мить замовкає.

— Ох, лишенько, коли вже не вино, то справи кепські.

— Відчайдушні часи вимагають відчайдушних заходів. Тільки не дай мені напідпитку комусь подзвонити... чи розіслати мем із пикою Джейсона.

Вона пирхає.

— Нізащо. Я вже виходжу. Зустрінемося в тебе.

— Дякую!

Перш ніж емоції встигають остаточно стиснути горло, я кладу слухавку.

Провина тисне на серце, коли я вмикаю задню передачу й дивлюся, як мамин будинок меншає в дзеркалі заднього огляду. Та попри відстань паніка, що стискає моє серце, не відпускає. Вихідної допомоги за шість місяців ледве вистачить нам

на три. Мамине лікування раку тримається не лише на моїх щомісячних зарплатах, а й на моєму ощадному рахунку.

А він тане день у день, разом із маминим здоров'ям.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/breaking-point/